

[Svend Auken]

mener vi at vi er nået et langt stykke i retning af, og det er derfor, vi med tilfredshed kan give tilslutning til det forslag, der er vedtaget. Men jeg brød mig ikke om den tale, jeg netop har hørt fra arbejdsministeren.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg synes, at arbejdsministerens tale var så uhørt provokerende, og at den måde, arbejdsministeren tog patent på at ville noget godt for patienterne, tvinger én til at tage ordet. Ministeren siger, det er hensynet til patienterne, der har fået flertallet til at sige ja til dette indgreb, og situationen er nu så uholdbar, at den ikke kan fortsætte.

VS vil pege på, at frie forhandlinger og aktionsret inden for hospitalsvæsenet naturligvis har nogle andre konsekvenser end inden for produktionen. I sygehusektoren er det levende mennesker, det drejer sig om, og det er dem, der kommer til at lide, når forhandlingssituationer bryder sammen. I produktionen er det selvfølgelig kun døde ting, det drejer sig om. Det giver begge parter en ganske speciel forpligtelse til at vise både smidighed og imødekommenhed, men ganske særligt arbejdsgiverne. Det er Amtsrådsforeningen, som burde have en ganske særlig forpligtelse til at få tingene til at glide. I Danmark er det stadig væk arbejdsgiverne, der har retten til at lede og fordele arbejdet, det er ikke personalet, og denne særlige forpligtelse mener vi at Amtsrådsforeningen, for at sige det pænt, har set meget stort på. Amtsrådsforeningen har vidst, at regeringen ville gribe ind til fordel for Amtsrådsforeningens tanker og krav, og det er Amtsrådsforeningen, der har skubbet patienterne foran sig som gidsler. Nu skubber man skylden over på Yngre Læger plus de partier, som ikke kan sige ja til den måde, regeringen griber ind på. Jeg synes, det er en utrolig fræk måde at udtale sig på. (*Bifaldstilkendegivelser fra tilhørerpladserne*).

Formanden:

Der skal være ro på tilhørerpladserne!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes, det er en utrolig fræk og provokerende måde, som både Socialdemokratiet, SF og VS har udtalt sig på i denne sag. Jeg vil gerne spørge, hvad der skal til, om der skal lig på bordet, før de partier havde tænkt sig man skal gribe ind. Nu ved jeg godt, at Socialdemokratiet stemmer for dette forslag i den sidste ende – under protester, må det opfattes som – men hvad ville SF og VS egentlig gøre? Er man slet ikke klar over, at der er sendt cancerpatienter hjem, der ikke har kunnet få behandling? Er man slet ikke klar over, at ventelisterne, som er rigeligt lange i forvejen, er vokset under denne konflikt? Jeg synes simpelt hen, at SF og VS har afsløret sig selv. De er kun interesseret i en faglig kamp og totalt ligeglade med patienternes tarv. Hvornår skulle man efter SFs og VS' mening have grebet ind i denne konflikt? Hvad ville SF, der jo er så ivrig efter at komme i regering, egentlig havde gjort i denne her situation? Jeg synes, det er nogle fantastiske udtalelser, man kommer med.

Fremskridtspartiet er jo ikke repræsenteret i arbejdsmarkedsudvalget, og derfor kan vi heller ikke være med i betænkningen, men der skal ikke herske tvivl om, at vi helt og fuldt støtter indgrebet i denne konflikt, men udelukkende af hensyn til patienterne, for vi mener stadig væk ikke, det er nogen særlig god måde, regeringspartierne har brugt ved at fremsætte forslaget med støtte af Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Man skal jo høre meget, men fru Pia Kjærsgaards bemærkninger om, at SF ligefrem ønsker og stiler efter, at der bliver en konflikt, passer jo ikke. Vores hovedformål har været at få løst konflikten. Det har vi styret imod hele vejen igennem, idet vi har forsøgt at få alle mulige ting med ind, som kunne bidrage til, at de forhandlinger, som nu går i gang i det paritetiske nævn, blev så ligelige som muligt for parterne, og at de kunne drøfte de krav, som har været stillet op fra begge parter side, på lige fod.

Nu står man tilbage med et kommissorium, som vi er glade for har fået den sløjfe mere med efter vores fornyede behandling i udvalget, men det står stadig væk tilbage, at det er arbejdsgiversidens offensive krav, som